

а като фабрика на волни и неволни „проповѣдници“, никой не може да оспори културността на Съединенитѣ Щати.

Не ще съмнѣние, че ежедневно разпространяванитѣ и слушани разкази за силата на американскитѣ долари, за случаетѣ на тъй бързи тамъ забогатявания и т. н., гъделичкатъ психологията на наивни и лишени отъ волевъ и интелектуаленъ багажъ хорица, които, все мамени отъ толкова близката колкото и далечна перспектива да забогатѣятъ, хвърлятъ се въ задимения океанъ на труда въ тия щати, за да се върнатъ отъ тѣхъ, ако останатъ живи и здрави, съ илюзиитѣ на потнитѣ сънища. Чулитѣ, че нѣкой си австриецъ Сигелъ, отъ ваксаджия, вжтрѣ въ 10 години, станалъ милионеръ въ Америка; другъ — нѣмецъ, на пжтъ за Америка, въ Кардифъ умира отъ гладъ, а въ Нью Йоркъ днесъ разполага съ 20 свои фурни и толкова милиона; Андрей Карнеги отъ простъ работникъ-тъкачъ въ Шотландия днесъ е милиардеръ и т. н. Чува се, разбира се, за четящитѣ се на прѣсти забогатели по тоя начинъ, а за хилядитѣ, които умиратъ отъ гладъ или сж се опропастили — не се чува нищо, защото най-послѣ, и съгласно американския цинизмъ, тия които нѣматъ пари, освѣнъ че не заслужаватъ споменуване и не сж културни, но, въобще, не сж хора.

Какво губятъ нашитѣ емигранти и държавата ни отъ емиграцията.

Прѣди всичко, отъ безразборното защищаване на италианската емиграция, италианскитѣ днесъ учени, изненадани отъ нейнитѣ поразителни сѣтнини, и прѣлъ невъзможността да я спратъ отведнѣжъ, пристѣпватъ къмъ ограничаването ѝ само въ Европа и въ басейна на Сръдиземното море. *Връжнената* италианска емиграция е